

Në mbrojtje të Perëndisë (Jobi 32—37)

Gjatë këtij studimi do të përqëndrohemi vetëm në idetë më të rëndësishme të librit të Jobit. Do ta analizojmë mesazhin kryesor të librit dhe më pas do ta aplikojmë këtë mesazh në jetën tonë. Për këtë qëllim, do të anashkalojmë disa pjesë të librit. Do të kalojmë kapitujt 20 dhe 22 deri te 31, ku zhvillohet debati rreth shkakut të problemeve të Jobit. Tre miqtë e Jobit këmbëngulnin se Jobi kishte mëkatuar. Dy miqtë e parë të Jobit folën nga tre herë secili dhe miku i tretë foli dy herë. Jobi iu përgjigj të gjithëve, derisa secili ra në heshtje. Përveç vuajtjeve që po kalonte, Jobi duhet të përballonte edhe vuajtjet e shkaktuara nga miqtë e tij, por megjithatë ai e ruajti pafajësinë e tij. Në këtë kohë, një njeri tjetër shfaqet, Elihu. Elihu e kishte dëgjuar gjithë debatin midis Jobit dhe tre miqve të tij dhe, më në fund, e ndjeu për detyrë të jepte mendimin e tij.

KUSH ISHTE ELIHU?

A ishte Elihu një njeri apo një lajmëtar nga Perëndia? Edhe pse Elihu tha disa gjera që të jepnin përshtypjen se ai kishte sjellë fjalën e Perëndisë nga qielli, ne e dimë se ai ishte një njeri i zakonshëm, sepse prejardhja e tij na jepet në vargjet e fillimit të kapitullit 32. Ai e kishte prejardhjen nga Buzi, i cili ishte bir i Nahorit, një vëlla i Abrahamit (Zanafilla 22:20–21). Ashtu si miqtë e tjerë të Jobit, edhe Elihu tha disa të vërteta. Ai nuk ishte një njeri i frymëzuar nga Perëndia, por një i ri që kuptonte shumë dhe që kishte disa cilësi të mira, prej të cilave duhet të mësojmë.

E para, Elihu respektonte moshën. Ai tha:

Unë jam akoma i ri në moshë dhe ju jeni pleq;
prandaj ngurrova dhe pata frikë t'ju parashtroj mendimin tim.
Thoja: «Do të flasë moshë dhe numri i madh i viteve do t'u mësojë diturinë»
(32:6b–7).

Jobi dhe tre miqtë e tij ishin më të vjetër në moshë se Elihu. Kjo është arsyeja pse ai nuk kishte folur më parë. Ai ishte edukuar me besimin se moshë dhe përvoja të mësojnë diturinë, megjithatë ai kishte parë se njeriu nuk e bën të mençur vetëm numri i viteve.

E dyta, ai e respektonte Fjalën e Perëndisë. Ai tha: «Por te njeriu ka një frymë dhe është fryma e të Plotfuqishmit që i jep zgjuarsinë» (32:8). Një i ri që dëgjon Fjalën e Perëndisë mund të fitojë, gjithashtu, dituri dhe njohuri. Elihu besonte se Perëndia u hap veshët njerëzve, për t'u dhënë udhëzime, për t'u ndryshuar zemrat dhe për t'u hequr krenarinë boshe (33:16–18). Ndjekja e këtyre hapave të udhëheq drejt shpëtimit.

E treta, ai ishte një njeri me kurajo dhe bindje të forta. Ai fliste të vërtetën që vjen nga Perëndia,

jo fjalë që do të kënaqnin njerëzit. Ai kishte një mesazh dhe ndjehej i detyruar ta bënte atë të njohur:

Sepse kam plot fjalë dhe fryma
Përbrenda më detyron. Ja, gjiri
Im është si vera që nuk ka një shfrim,
Si shakujt e rinj, gati për të plasur.
Do të flas, pra, për të pasur një
Lehtësim të vogël, do të hap buzët
Dhe do të përgjigjem. Tani më lejoni
Të flas pa treguar anësi me asnjë dhe
Pa i bërë lajka kurrkujt (32:18–21).

Ai nuk merakosej nëse ndonjë nga dëgjuesit e tij do të lëndohej nga fjalët që ai do të thoshte. Ai donte të shprehte çiltërsisht dhe qartësisht ato që kishte në zemrën e tij. Ai i tha Jobit: «Fjalët e mia burojnë nga një zemër e drejtë, buzët e mia do të thonë njohuri të pastra» (33:3).

Problemi më i dukshëm i Elihut ishte egoja e tij. Ai ishte shumë i sigurtë në pikëpamjet e tij. Ai tha: «Përndryshe dëgjomë; hesht dhe unë do të të mësoj diturinë» (33:33).

CILI ISHTE MESAZHI I ELIHUT?

Pasi kishte dëgjuar gjithçka që u tha, Elihu gati sa nuk ulëriu. Momenti për të folur ishte kaq i përshtatshëm sa ai e krahason me shakujt e rinj (të verës) që janë gati për të plasur. Ai nuk mund të qëndronte më i heshtur.

Elihu ishte i pakënaqur me këshillat e tre miqve të Jobit (32:3). Argumentet e tyre nuk ishin bindës, megjithatë ata prapë bënë fajtor Jobin. Elihu mendonte se Jobi e kishte mbrojtur veten e tij shumë mirë dhe se miqtë e tij duhet t'i ishin përgjigjur Jobit në një mënyrë më të mirë. Ai i kritikoi ata, sepse pretendonin të ishin të zgjuar, duke thënë se fjalët shijohen nga veshi ashtu siç ushqimi shijohet nga goja. Ai i kishte dëgjuar fjalët e tyre dhe kishte kuptuar se ata akoma nuk kishin mbërritur në një përfundim të drejtë (34:1–4).

Akoma më shumë, Elihu ishte i shqetësuar për Jobin (32:2). Ai ishte i shqetësuar, sepse Jobi, ndërsa përpiquej të justifikonte veten, fajësonte Perëndinë. Ai donte t'i kujtonte Jobit se kjo nuk mund të ndodhë kurrë: Perëndia është Ai që gjykon njerëzit dhe njeriu nuk mund të gjykojë kurrë Perëndinë dhe veprimet e Tij. Njeriu dhe gjithë aktiviteti i tij janë në provë përpara Perëndisë (33:12–14). Elihu besonte se Jobi nuk ishte i ndërgjegjshëm për çfarë po fliste (34:35, 35:16). Atij nuk i pëlqeu që Jobi vinte në pyetje drejtësinë e Perëndisë. Ai i

kujtoi Jobit se, duke folur në këtë mënyrë, ai (Jobi) po akuzonte Perëndinë dhe kjo ishte e gabuar.

Por ti u ke folur veshëve të mi dhe dëgjova tingullin e fjalëve të tua, që thonin: «Unë jam i pastër, pa mëkat; jam i pafajmë, nuk ka asnjë faj tek unë. Por Perëndia gjen kundër meje shkaqe armiqësie dhe më konsideron armikun e tij; i fut këmbët e mia në pranga kqyr gjithë hapat e mia». Mirë, pra, unë të them se këtu nuk ke të drejtë, sepse Perëndia është më i madh se njeriu (33:8–12).

Elihu foli si përfaqësues dhe si mbrojtës i Perëndisë. *E para, ai mbrojt veprimet e Perëndisë*, duke thënë: «Sigurisht Perëndia nuk kryen të keqen dhe i Plotfuqishmi nuk shtrembëron drejtësinë» (34:12). Më vonë, ai tha,

Prit edhe pak dhe do të të tregoj që ka ende gjëra për të thënë nga ana e Perëndisë. Do ta sjell larg atë që di dhe do t'i jap hak atij që më ka krijuar (36:2–3).

Jobi kishte thënë se ishte i drejtë dhe se vuajtjet e tij ishin një ndëshkim i padrejtë. Ai mendonte se Perëndia e konsideronte atë si armikun e Tij. Elihu tha: «Mirë, pra, unë të them se këtu nuk ke të drejtë, sepse Perëndia është më i madh se njeriu» (33:12). Ai bëri fajtor Jobin se po matej me Perëndinë (33:13). Perëndia është kaq herë më i madh se njeriu, sa njeriu nuk duhet as të guxojë të mendojë se drejtësia e tij është më e madhe se e Perëndisë (35:2). Elihu mendonte se Jobi duhej bërë fajtor për problemet e tij dhe jo Perëndia. Ai pohoi se drejtësia dhe dituria i përkasin Krijuesit të tij (36:2–3).

Asnjë nuk është më i drejtë se Perëndia (34:17). Meqenëse drejtësia dhe gjykimi i drejtë i përkasin Perëndisë, njeriu duhet të ketë besim dhe nuk duhet të gjykojë veprimet e Perëndisë (35:14). Ky është një gabim i zakonshëm që bëjnë njerëzit. Ata që nuk e kuptojnë pse Perëndia ka thënë apo ka bërë diçka, shumë shpejt, arrijnë në përfundimin se Perëndia nuk kupton. Ata që nuk jetojnë në harmoni me Perëndinë mendojnë se Fjala e Tij është jashtë mode dhe nuk u përgjigjet nevojave të njerëzve sot. E vërteta është se njeriu nuk është në pozitën që të vendosë se ç'është më e mira për të. Jo gjithçka që duket e mirë për njeriun është gjithnjë e mirë për të. Njerëzit shpesh, pasi shikojnë gabimet që bëjnë, e kuptojnë se veprimet dhe vendimet e tyre, megjithëse dukeshin sikur do të sillnin një rezultat të mirë, sollën të kundërtën. Perëndia e di këtë. Ai e di çfarë është e mirë dhe çfarë është e keqe për ne. Ai nuk ka nevojë të eksperimentojë për të gjetur zgjidhjet e

problemeve tona, sepse Ai di gjithçka, si të tashmen, ashtu edhe të ardhmen tonë.

Ishte Perëndia ai që krijoi njerëzit dhe gjithë botën përreth. Ai e di për çfarë kemi nevojë. Ne duhet të respektojmë gjykimet dhe veprimet e Tij. Natyrisht, ne nuk i kuptojmë gjithë veprimet e Perëndisë. Ne nuk dimë aq sa di Perëndia. Si rrjedhim, cili është ai që mund ta akuzojë Perëndinë për të këqijat që i ndodhin gjatë jetës së tij (36:23)?

E dyta, Elihu ushtroi të drejtën e Perëndisë për të mos iu përgjigjur pyetjeve të Jobit. Perëndia është kaq më i madh se qeniet njerëzore, sa Ai nuk është i detyruar t'i japë llogari njeriut për veprimet e Tij (33:12–14). Për shekuj të tërë, disa njerëz, të shtyrë nga kurioziteti, kanë kërkuar arsyen se pse disa gjëra janë ashtu siç janë në jetën tonë dhe në natyrë. Sa më shumë që mësojmë për universin, aq më shumë ne e kuptojmë «pse»-në, por ne nuk mund të dimë gjithçka që Perëndia, Krijuesi ynë, di. Në qoftë se do të dinim po aq shumë sa edhe Perëndia, atëherë Ai nuk do të ishte më Perëndi! Perëndia nuk është Perëndi për ata që mendojnë se dinë po aq sa Ai, ata nuk tregojnë respekt dhe frikë ndaj Perëndisë. Njerëzit mund t'i venë kaq shumë rëndësi vetes së tyre, sa harrojnë se varen nga Perëndia.

E treta, Elihu ishte dakord se është e drejta e Perëndisë të kërkojë nga ne që të jemi të bindur. Ai mendonte se Jobi po pyeste: «Pse t'i bindesh Zotit? Ç' doli ke?» (35:2–3). Disa herë njerëzit mendojnë se nuk ia vlen t'i bindesh Perëndisë. Edhe pse ishte i pafajshëm, Jobi ndihej po aq keq sikur të kishte mëkatuar. Elihu u përpoq që ta bindte Jobin se, kur i bindemi Perëndisë, nuk i bëjmë ndonjë nder të veçantë Atij. Perëndia është i kënaqur, kur njerëzit e Tij jetojnë me drejtësi, por Ai asnjëherë nuk ka ndonjë përfitim nga jeta e drejtë që bëjmë dhe, në të njëjtën kohe, nuk pengohet nga mëkatet tona (35:6–8). Kristianët nuk duhet t'i shërbejnë Perëndisë vetëm për të përfituar, edhe pse bindja sjell bekime.

E katërta, Elihu e vlerësonte madhësinë e Perëndisë. Perëndia është kaq i madh sa njerëzit nuk mund ta kuptojnë Atë plotësisht (36:26). Madhështia e Tij na tregohet nga natyra. Ai bën që retë të zbrazen dhe të lëshojnë mbi njeriun një sasi të madhe shiu. Ai bën që të njëjtat re të mbulojnë diellin (36:27–32). Madhështia e Perëndisë bëri që Elihu të dridhej nga frika (37:1). Ai krahasoi furtunën dhe bubullimën me zërin e Perëndisë.

Veprat e Perëndisë në natyrë janë përtej aftësisë sonë për të kuptuar. Ai dërgon borën, që, në anën tjetër, bën që kafshët e egra të futen në foletë e tyre për të dimëruar. Pastaj Ai dërgon erën jugore, duke sjellë verën përsëri. Ai shkakton ngricën përmes frymës së Tij. Retë që shkaktojnë furtunë shkojnë kudo që Ai dëshiron që ato të shkojnë. Perëndia është në kontroll të gjithçkaje që ndodh. Ai ka një qëllim për gjithçka. Disa herë furtunat vijnë, sepse janë të dobishme për tokën. Njeriu i zakonshëm, ndoshta, nuk shikon ndonjë vlerë te gjarprinjtë, mushkonjat apo te grerëzat, por ato bëjnë pjesë në planin e plotë të Perëndisë. Ne shqetësohemi vetëm për rrethin e vogël të jetës. Ndonjëherë ne madje do të dëshironim që Perëndia të ndryshonte ligjet e Tij të natyrës vetëm për ne. Ajo që ne do të dëshironim të bënim ndoshta do të ishte e ndryshme nga çfarë miqtë dhe të afërmit tanë do të dëshironin të bënin. Çfarë ndihmon disa njerëz mund të pengojë disa të tjerë. Shiu që i prish planet për piknikun e një familjeje mund të shpëtojë të mbjellat e një familjeje tjetër.

Ne nuk e dimë se si i drejton Perëndia fenomenet e natyrës. Elihu dha këtë përshtkrim:

Perëndia gjëmon në mënyrë të mrekullueshme me zërin e tij dhe bën gjëra të mëdha që nuk mund t'i kuptojmë. I thotë në fakt borës: «bjerë mbi tokë», ia thotë si shirave të lehta ashtu dhe shirave të rrebeshta. Ai ndal dorën e çdo njeriu, me qëllim që të gjithë vdekatarët të mund të njohin veprat e Tij.... I dërgon o për dënim, o për tokën e tij o për mirësi (37:5–13).

Elihu habitej me ekuilibrin e natyrës, me mënyrën se si Perëndia e ka shtrirë qiellin si një pasqyrë (37:15–18).

Të kërkosh të njohësh plotësinë e Perëndisë është njëlloj si të përpiqesh të studiosh diellin duke përdorur vetëm sytë. Ai vjen në një «madhësi të hatashme» (37:22). Elihu tha: «Të Plotfuqishmin nuk mund ta arrijmë. Ai është i madhërishtëm për nga fuqia, nga ndershmëria dhe nga drejtësia; ai nuk shtyp asnjeri» (37:23).

KONKLUZIONI

Meqë Perëndia kontrollon gjithçka, atëherë pse nuk i parandalon vuajtjet e jetës? Pse lejon shkatërrim dhe dhembje? A janë dhembja dhe vuajtja njerëzore në harmoni me natyrën e Atit të dashur? A kanë ndonjë qëllim vështirësitë e jetës? Nëse po, cili është ky qëllim?

Disa herë vuajtjet vijnë për të na disiplinuar.

Asnjë nuk mund të na mësojë si Perëndia (36:22). Ato gjëra që mësohen me dhembje mbahen mend për një kohë të gjatë. Problemet në jetë na japin një mundësi shumë të mirë ta kthejmë vëmendjen te gjërat më të rëndësishme. Dhembja dhe vuajtja mund të kalitin te njeriu anët më të mira të tij, ndërsa një jetë e qetë dhe me shumë mirëqenie mund të kultivojë tek ai anët më të këqija. Perëndia na lë që të provojmë dhembje dhe trishtim, por Ai, gjithashtu, na çliron nga vuajtja. Ai na ripërtërin dhe na rinovon (33:23–26). Kur ndëshkohemi është mirë që t'i themi Perëndisë: «Unë e mbart fajin tim, po nuk do ta bëj më të keqen; tregomë atë që nuk arrij të shikoj; në rast se kam kryer ndonjë paudhësi, nuk do ta bëj më» (34:31–32).

Vështirësitë mund të jenë, q gjithashtu, një shfaqje e mëshirës së Perëndisë. Mënyra se si Perëndia e shfaq mëshirën dhe hirin e Tij janë ndonjëherë të vështira për t'u kuptuar apo dalluar. Ndonjëherë, çka Perëndia bën i shtyrë nga mëshira e Tij, mund të duket si diçka e pamëshirshme për momentin. Vdekja e Jezusit në kryq ishte një vepër e mëshirshme për gjithë botën e humbur, por, në vetvete, dënimi i një të pafajshmi për mëkatet e të tjerëve duket me të vërtetë si diçka e pamëshirshme. Por të mos harrojmë se nëpërmjet vdekjes së Jezusit në kryq, Perëndia ua ofroi mëshirën e tij gjithë

njerëzve. Jona ndoshta mendoi se Perëndia po e provokonte, kur e dërgoi të predikonte në mes të njerëzve të këqinj të Nineveas. Ajo që i ndodhi Jonës nuk u pa nga asnjë si një vepër e mëshirshme, por misioni i tij ishte një veprim i mëshirshëm për të gjithë banorët mëkatarë të qytetit të Nineveas.

Një vështirësi e jetës nuk është fundi i saj. Ne nuk duhet t'i lejojmë vetes që një ndodhi e jetës, sado e dhimbshme apo problematike të jetë të na mposhtë. Tërësia e gjithë ngjarjeve në jetën tonë do të vendosë për rezultatin e jetës. Sidoqoftë, cilado qoftë situata në të cilën ndodhemi, ne duhet të gjejmë forca të shikojmë përtej vështirësive, për të mirën tonë. Në qoftë se ndodhemi në mes të problemeve dhe vështirësive dhe nuk gjejmë asnjë shkak apo arsye për to, kjo ndodh, sepse aftësitë tona, si njerëz, janë të kufizuara. Kur fundi i një periudhe të vështirë në jetë vjen, vetëm atëherë mund t'u japim përgjigje pyetjeve tona.

Elihu kishte të drejtë, kur e akuzoi Jobin se fliste për gjëra që s'i kuptonte. Jobi nuk e dinte se për çfarë po fliste. Ai po përpiqej që të kuptonte punët e Perëndisë së Plotfuqishëm. Ne, gjithashtu, duhet të jemi të duruar. Kur hasim vështirësi në jetë, duhet të presim dhe të shikojmë fundin dhe jo të fillojmë të gjykojmë Perëndinë. Këtë s'duhet ta bëjmë kurrë!

Autor: *J. L. May*
Marrë nga studimi: "*Cili është kuptimi i jetës*"
© 2002, 2003 E VERTETA PËR SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara